

ELŐFIZETÉSI ÁRAK:

Egy évre 4 forint.
Félévre 2 forint.
Negyed évre 1 forint.

SZERKESZTŐSÉG:

Szobotka Gusztáv ügyvéd irodájában, hova a lap szellemi részét illető közlemények és a pénzküldemények is intézendők.

MINDSZENT.

VEGYES TARTALMU HETILAP.

HIRDETÉSEKRE NÉZVE
a lap hátsó (4-ik) oldala 20 helyre van beosztva. Egy hely ára 90 kr. Kincstári bélyegilleték külön 30 kr.
NYILTTÉRBE
minden egyes sor közlése 15 kr. Bérmertetlen levelek csak ismert kezektől fogadtatnak el. Kéziratok vissza nem adatnak.

MEGJELEN: MINDEN VASÁRNAP.

Felelős szerkesztők:
KUBACSEK PÁL és SZOBOTKA GUSZTÁV.
Kiadó tulajdonos:
AZ ALAPÍTÓ EGYESÜLET.

EGYES SZÁM ÁRA 8 KRAJCÁR.

HALOTTAK ESTÉJÉN.

Felharsan a gyászos Dies irae . . . milliók ajkain!

A vigadók csillárai kialszanak; a vigzene elnému', legfeljebb egyes, — önmagukkal meghasonlott s a jobb érzést levetközött korcsma hősök zavarják émeiygő lármáikkal a holtak iránti kegyeletet érzettől áthatott járó-kelőket.

Halottak estéje van! Komoly est ez! . . .

Fényárban usznak a temetők, hulláznak a közönség s méla busongással keresi elhunyt kedveseinek sírjait.

Bármerre vessük is a temetőben — a holtak e csendes birodalmában — vizsgálódó tekintetünket, mindenütt a szokottnál gyászosabb pompával találkozunk.

A téli álmra készülő fák s cserjék belevagyulnek a meghatott élők komoly beszédébe, sárguló lombjaik gyászdzalt susognak felénk.

Gyászt szemlélünk a ruházaton, méltóságos komolyságot az arcokon.

Itt egy család ötlik szemünkbe, zokogva áll körül egy megkoszorozott s fényárban pompázó sírhalmot, . . . a jó apa — a kenyérkereső — nyugszik alatta. Elbeszelnék bajaikat, mik a gondos apa halálával ónsúlylyal nehezdedtek rájuk, de nem találnak viszhangra szavaik . . . csak a néma sírhalm szól: panaszaitok örök álmából fel nem rezzentik őt. . . Nyugodjék békében!

Majd siránkozó gyermekek vonják magukra figyelmünket, kik könyeikkel áztatják azon sirt, mely a legdrágább kincset — az édes anyát — fedi el szemök elől. Vajha felsirhatnák őt a sír rideg ágyából! De hasztalan! nincs többé kárpótlás az elveszett anyai szerelemért; meghült a szív, mely értök dobogott s melynek melegénél oly édes volt pihenni. Béke lengjen poráin!

Ott egy bus anya egyetlen gyermeke sírját ápolgatja. Igen! e bus anya már minden támaszát elvesztette ez életben, gyermeke volt ez életben minden reménye, ebben élt s általa vélte visszanyerhetni — a jó férjen kívül, kit a sír többé vissza nem adhat — mindazt, mit elvesztett, de csalódott, elszakadt az egyetlen kapocs is, mely őt még az élethez kötötte, roskadozik az özvegyi fátyol sulya alatt, . . . átöleli gyermeke sírhalmát . . . s egyesülni vágyik vele ott, hol nincsenek megtört remények . . . hol többé nem fáj semmi.

Emitt rokonaink sírjai állítanak meg bennünket komolyságteljes utunkban; majd más sírok ismét az elveszett jó barátokat juttatják eszünkbe.

Amott hosszú sorban már behorpadt s bemohosodott sírokat látunk. Apáink sírhalmai ezek, kiknek talán mindenünket — amink van, — köszönhetjük. Nincs e sírhalmokon semmi, a mi kiletökre emlékeztetne, az idő vasfoga alatt elenyészett azon siremlék is, mit a kegyelet állított rájuk. Mind a mellett e, gyászpompáiktól megfosztott sírok csak fokozzák bennünk azon szomorú rész-

vétet, melylyel a mai este holtjainknak adózniszoktunk.

De miért is szakgatjuk fel a már beheggedt sebeket? Miért ujtjuk fel a fájdalomakat s nyitjuk meg újra a könnyeknek már már kiapadt csatornáit?

Hadd hulljanak e könyvek! — Nem a metsző fájdalomnak, hanem elhunyt kedveseink iránti kegyeletünk s szeretetünk könynyűi azok!

Megnyugtató ránk nézve azon édes öntudat, hogy könnyeinkkel adóztunk elhunytjainknak.

Hányszor vesznek bennünket körül az életben szívszakgató fájdalmak s ime! a sűrűn hullatott könnyek enyhítik azokat. Könnyebben érzi magát a szenvedő, ha kisorshatta magát, úgy a kedveseink sírjára folyt könnyek — mint megemlékezésünk zálogául hullatott drága gyöngyök — nem gyötrik a szívet, sőt megkönnyítik azt s reájótékony balzsamként hatnak.

S végül, midőn elhunytjainkról megemlékezünk, közös rendeltetésünkről emlékezünk meg, mert a mi pályafutásunk határkövét is a sír képezdi egykor.

Kedves halottaink is — kikre ma anynyi kegyelettel gondolunk vissza, — végig futottak azon rögzös életpályát, melyet most mi küzdünk. Ők is egykor majd örvendtek, majd szomorkodtak; megtalálták az igazságot s ismét tévedtek, sokat reméltek az életben s még többet csalódtak, pikentek s meg csak újra harcra keltek s küzdöttek. Megérdemlik, hogy emléküket kegyeletben tartsuk.

Találón mondja Vas Gereben: „Nagy bírálata az embernek az, miként temetik őt egykor azok, kikkel az életben érintkezett.

Viszont az élőknek is nagy bírálata az, — legyenek azok nemzetek, családok vagy egyesek, — miként kegyelik elhunyt nagyjaiknak, illetve családtagjaiknak, kik egykor velők az élet minden örömeit s bajait megosztották, — emlékeiket.

Emlékezzünk meg kedves elhunytjainkról, kiknek legyen könnyű a föld!

KÖZSÉGI HÁZTARTÁSUNK

Mielőtt a számok boncolásához fognánk s a számadatok kellő csoportosításával következtetéseinket levonnánk, szükségesnek tartjuk még megemlíteni, hogy községünk közvetlen jövedelmi forrását állandóan és folytonosan a községi kevés fekvőség, a még kevesebbet jövedelmező korcsmáltatási jog és az országos és vásári helypénzszedési jog képezte és képezi. — A többi bevétel nemek, minő az ujabban divatba jött előző évi költségvetési többlet, pénztári maradvány, számadási marasztalások stb. efélék mind oly ingadozó természetűek, hogy rájuk voltaképen számítani sem lehet, s egyáltalában nem biztos, hogy mennyit hoznak a kasszába.

Az 1877-ik évre készült költségvetésbe még a párbér, legelő adó, hetelő bér és

bakter bér is befoglaltatnak bevételek címén s meglehetősen összegre rugnak, többet tesznek ki, mint az egyéb jövedelmi források.

Általános ismertetés képen előre bocsáthatjuk, hogy összes bevételeink, kivéve az 1877-ik évre készült költségvetést, soha sem érték el a 8000 frtot, a legtöbbször a 7000 frtnak is alatta maradtak. De az 1877-ik évre készült költségvetés bevételei is csak azért érték el a 8000 frtot, mert — mint előre bocsátottuk — abban még bevételi tételek, minő a hetelőbér, párbér, legelő adó, bakter bér, nem léteznek, e címeneken pedig szép summa, csak 4461 frt 40 kr. szerepel bevételként, tehát több, mint az összes bevételi összegnek, a mi 8216 frt 67 krt. teszen — felét.

Kiadásaink legnagyobb részben állandó természetűek; jelentkezik ugyan többször futólagosan egy-egy tétel, hanem azt azután meg is siratjuk. A „különlék” pedig, mint valami Moloch, telhetetlen, s akár csak a Danaidák hordója, sohasem lehet tele hordani.

Valamint bevételeink, úgy kiadásaink is az 1877-ik évben voltak legmagasabbak, részben azon oknál fogva, mint a bevételek. Például ezen évben még a nyomási földek kataszterileg, mint szántóföldek, felvéve nem lévén, e címen állami adó nem is volt kirova, hanem a régi mód szerint, mint legelő után, meg volt adóztatva a község, mint erkölcsi testület, s a község azután „legelő adó” címén kivette az egyes nyomási föld tulajdonosokra. — A most mondott évben a legelő adó 1012 frt 50 krt tett, de ezen év óta költségvetésünkből ezen tétel végképen eltűnt, el is kellett tűnnie, mert a nyomási földek kataszterileg felvételvé, az egyes tulajdonosok nem legelő adó címén fizetnek a községnek holdanként 50 krt, hanem legtöbbször mint első osztályú szántóföldek után fizetnek jó magas — el lehet mondani, a környékben legmagasabb — földadót.

Ezen, most tárgyalt 1877-ik évben, községi kiadásaink főösszege 25975 frt 28 kr volt, a melyben az említett legelő adón tul, mint napjainkban elő nem forduló tétel, az államkölcsonök szerepelnek 5997 frttal.

Bár talán egy kissé unalmas lesz némelyeknek, de mégis kénytelenek vagyunk vele, hogy a költségvetést egész terjedelmében közöljük, részint azért, hogy az egésznek világos képét nyujthassuk, részint, hogy következtetéseink mindenki előtt azonnal könnyen érthetők legyenek, részint pedig, hogy bizonyos helyeken ránk ne foghassák, mint rendesen szokták, hogy hazudunk.

Álljon tehát itt izlettetőül első sorban az 1877-ik évi költségvetés.

I. Bevétel.

1. 1876-ik évi pénztári maradvány 1000 ft — kr.
2. Számadási marasztalásokból — , — ,

3. A már kipuhított régi hátralékokból	—	—	—
4. Fogyasztási adóban korcsmárosok és mézáróktól	408	50	—
5. Korcsmáltatási jog hasonbéréből	530	61	—
6. Községi fekvőségek hasonbéréből	1360	16	—
7. Országos és heti vásári helypénzszedési jog h. béréből	401	—	—
8. Övpénzek befizetéséből	—	—	—
9. Különfélékből	55	—	—
10. Párber kivetéséből	1659	ft	—
b) legelő adó kivetéséből	1012	ft	50
c) hetelőbér után	1350	ft	—
d) a felelős éjjeli őrk bére kivetéséből	439	ft	90
Osszesen	4461	ft	40
	8216	ft	67

II. Kiadások.

1. Országos adókra	1577	ft	74
2. a.) Községi személyzet fizetése és váltsága	5159	—	19
b.) Egyházi	1021	—	—
3. Iroda szükséglet és világítás	297	—	68
4. Hivatalos helyiségek fűtésére	300	—	—
5. Épületek jó karban tartása és biztosítása	529	—	—
6. Napi díjak és ujoncozási költségekre	542	—	97
7. a) iskolai személyzet fizetésére	2772	—	—
b) iskolák fűtésére	236	—	—
c) különféle iskolai célokra	1197	—	50
8. Tóth András által elikkasztott árvatári összeg törlesztésére	2794	—	53
9. Övpénzek visszafizetésére	—	—	—
10. Különfélékre	2664	—	17
11. Megyei szegény alap javára	138	—	59
12. Állam kölcsön törlesztésére	1397	—	65

13. A magas állam által kölcsön adott 12000 frt és kamatai megtérítésére 1-ső ráta	4600	—	—
14. Az országos honvéd menház javára	10	—	—
15. Az új kataszteri munkálatokra fordított költségek fedeztetéséül	737	—	26

Osszesen 25975 ft 28 kr.
Levonva ebből a bevételi 8216 ft 67 kr.
Fedezetlen kiadás volt 17758 ft 61 kr. vagyis ennyi volt az összeg, a melyet az 1877-ik évben, községi póttadó alakjában, az egyes adózó polgároknak kiróvni kellett.

A kirovás alapját pedig képezte 16931 frt 69 kr. földadó, 10786 frt 47 kr. házostály, házbér és kereseti adó, összesen 27718 frt 16 kr. állami adó. A kirovási kulcs pedig volt 58 kr, 4 kr és 8 kr. összesen 70 kr. — És e mellett, mint a költségvetésből kiténik, külön meg volt a lakosság adóztatva párber, hetelő bér és bakterber címén, a melyek egy összegben 3448 frt 90 krt. tettek, s ha már most ezen külön adónemeket az állami adóhoz viszonyítjuk, s ha az 1877-ben, mint ma, nem külön megadóztatás utján, hanem községi póttadó alakjában, állami adó forint után lett volna kivette, úgy első pillanatra is szembeötlő, hogy a 70 kr. községi póttadó jóval magasabb lett volna.

Es pedig mint kiszámítottuk, ezen külön adónemek állami adó iratok után kiróva, minden egyes adó forintra 12½ kr. esett volna belőle, s így a mai helyesebb rendszer mellett, 1877-ben sem 70 kr. lett volna a községi póttadó, hanem szépséges 82½ kr.

Pedig hát még 1877-ben nem volt sem a regale megváltva, sem a »kurcarét« és »tőfenék« megvéve; s ime még is 82½ kr. lett volna a községi póttadó; még akkor a némelyek által annyira dehonostált bizottság nem létezett, nem is tudta, hogy létezni fog, tehát nem is költhette el a község pénzét, s ime uram fia, az adózó polgároknak még is 70 krt, helyesebben 82½ krt kellett kiadniok minden állami adóforint után, hogy a község szükségletei fedezhe-

tők legyenek, pedig a költségvetés bevételi rovatának 1. tétele alatt oly nagy összeg van odavetve pénztári maradványként, a mely sem akkor, sem azelőtt, sem azóta tényleg és valósággal soha nem létezett: — 1000 frt egyetlen esztendőnek a végével sem maradt még Mindszent község pénztárában. — Hátha e helyett az 1000 frt helyett is a valósághoz közelebb álló 100 flót vették volna föl, mint ma tesszük, úgy a hiány még 900 frttal növekedett volna, a melyek fedezésére ismét nem több, mint csak 3¼ krt. kellett adóforintonként igénybe venni, s a községi adó minden regálejog és föld vásárlás nélkül is, az akkor még a messze jövő méhében létezett bizottság működése nélkül is és Uram fia! bocsásd meg a mi büneinket, még a »Kecskemét« akkor nem létezett itteni tudósítója nélkül is 85¾ krra emelkedett volna.

Most már nem phasisokkal, de megdönthetetlen bizonyítékot szolgáltatató számokkal beszélünk, s következő cikkeinkben ugyanezt folytatandjuk.

ÁLLITSON AZ ÁLLAM KISDEDÓVOKAT.

I.

Ha szerte tekintünk az országban, széles e hazában, kétségtelen jelét találjuk a haladásnak majdnem minden téren és e haladás örömmel tölti el keblünket.

Országos kiállításunk legjobb tanúsítványa annak, mennyire haladtunk idő multán, mit és mennyit vagyunk képesek termelni és előállítani. A kiállítás úgy minőség, mint mennyiség tekintetében mindannyiunk várakozását fölülmulta, a külföldet bámulatba ejtette és elismerését a külföld nem is palástolja.

Van azonban sok oly tény, körülmény, viszony és állapot, mely a kiállítás tárgyát nem képezi, de azért a külföld előtt mégis ismeretes, mert oda viszik a híreket a hírlapok, constatálják az állapotokat a hivatalos és tudományos kimutatások és könyvek.

E hírek és kétségbe vonhatlan tények pedig olyanok, melyek egyébként szerzett érdemeinket cse-

TARCSA.

Ó d a

Tóth József születési emlék-táblája leleplezésére.

IRTA: FILD LAJOS.

Óh föld! . . Bölcsőm, koporsóm, mindenem,
Hazámnak földje, gyönyörű hazám!
Mért vagy te drágább, mint a többi ország
A nagy világ élő földabroszán?
Talán, mert a leggazdagabb te vagy;
Legnagyobb kincsek rejlenek te benned!
Ezüst? Arany? Nem! Csontok. Hősöké,
Kik érted éltek a meghaltak, ha kellett.

Óh föld! Magyarok vérszentelt hona!
És ebben is te legdrágább darab!
Itt égeték ki szabadság tüzeiben
Évezredekre alkotmányodat.
Egy pyramist, mely dacol az idővel,
Mely élni fog, amíg csak él e nép . . .!
Szent ez a föld s úgy lép reája honfi,
Mint a hívő, midőn a templomba lép.

Magyar itt a nép, jellem, viselet;
Mit a szív érez, azt mondja a száj;
Magyar dalt zeng a pásztor furulyája,
Magyar nyílt lelkét tükrözi e táj.
Körös, Maros hol a Tiszába fut,
A szőke habbal kanyargó Tiszába,
Itt vagy te otthon, édes nemzetem,
Ez a magyarok igazi hazája!

De nem! . . . Ma már otthon van a magyar —
Legyen is otthon büszkén — mindenütt
A Kárpátoktól le az Adriáig,
A hol csak Isten fényes napja süt.
E hon mienk! Ez a föld a mi földünk;
Helyt állunk rajta, mint a pyramis!

S ki részt kíván, habár csak talpalatnyit:
Am jöjjön érte! . . . Ott leszünk mi is!

Már otthonuk . . .! De nem volt mindig így
Egy ezredév — egy órájás küzdelem.
Oh mennyi köny, vér! S a magyar hányszor volt
Saját honában mintegy idegen!
Egy vészözönt vert ránk a négy világtáj,
Mint a földön nemzetet nem ért;
Csaták, rabszifjak, vérpad, száműzések . . .
Harc ezredéven át — az otthonért!

* * *

Már véget ért. — Egy jobb kor képe az,
Amely kilép e század keretébe.
Csaták helyén arany-kalász virul,
Amerre szem lát, áldás, munka, béke.
Romok helyén nyájas lakok körül:
Daltól, gyümölcstől reszket a faág;
Sivatag helytérde, mező a tájék,
Sirok helyett a — siron is virág!

De még nincs vége a nagy küzdelemnek . . .!
A régi korra újabb kor virad,
S miként az isten küldött tiz parancsot,
Ugy küld a kor ránk új parancsokat
És rátipor, ki azt nem teljesíti . . .!
A régi harc helyébe jött e más:
Hódítani a szellemnek, honfiaságnak,
Ez most nekünk az új honfoglalás!

Igen! a korszak vár, kér, követel hogy
Művelni kell az elmét és szívet,
Akár kunyhóban, akár palotában
Közkinés az már; egészen nem tied!
Ezen alapszik jóllét, boldogulás,
Balsorsban ez legdrágább fegyverünk;
Ez hozza Isten országát e földre,
Ez hozza meg, hogy — testvérek legyünk!

Testvérek! mert rög a föld nem remekmü,
Szétmálto rög s nem istenalkotás;

Virág csak dudva, napfény csak botor gáz
S az ember eleven sár, semmi más;
Egész világrend egy nagy céltalanság
S az élet átok itt e föld felett,
Ha te nem volnál: Isten ölése —
Világot összetartó szeretet!

Ki hát szellemnek, szívnek fáradoztál:
A kort megértéd, bármi a neved,
S a népműveltség vonalát emelvé:
Koldus? Király? Te néked tisztelet!
Részese vagy az új honfoglalásnak!
S míg honfi szív honért itt lánggal ég:
Mélto rá, hogy neved márványba véssék
S hevüljön rajt a késő nemzedék!

De nem elég a szellem hódítása:
A honfiaság is hódításra vár,
Mert idegennek van benépesítve
Körösök körül e honban a határ.
Mi nem bántjuk jogát, mit bőven adtunk;
De annyit el nem várni árulás,
Hogy legyen honfi, igaz magyar szívű . . .!
Ez is bizony — egy új honfoglalás.

S tudd meg hazám; ez új honfoglalásban
A színművészet egy nagy hatalom.
Tréfával, dallal, papirkoronával
Midőn magához annyit odavon
Nem pusztá eszköz szórakoztatásra . . .!
Szív művelődik, elme finomul,
Az idegenben honfiárogat ébreszt
S nyelvet szerettet — öntudatlanul!

Dicsők azok, kik így a honnak élnek
Önzetlenül, mint az apostolok!
Nem kérdeve azt sem, lesz e, ki sirukra
Egy szál virágot majdan dobni fog;
Nem bánva, hogy tán nevük eltakarja
A feledés, ez ősi fuvalom;
Mert rózságyuk lesz a fakoporsó,
A nagy munkára édes nyugalom . . .

kélybitik, a külföld bámulatát sajnálattá változtatják, avagy esetleg kárörmet okozók. Ily nemű bajaink közül jelenben egyet tárgyalunk: a gyermekhalandóságot, annak okait és óvszereit.

Nincs egyén, ki ne tudná, hogy országunk fővárosában a halálozás nagyobb arányu, mint bár mely más ország fővárosában, ki nem tudja azt, hogy nálunk a halálozás egyáltalán, de főleg a gyermekhalandóság oly óriási nagy, hogy majdnem kétségbeesítő.

Ugyanis míg más államokban az összes elhunytak 40%-át képezik az 5 éven aluli gyermekek, nálunk fele hal el a szülötteknek 5-ik életéve betöltéséig. Még felemlíthetjük e helyütt, hogy az egy éven aluli halálozások számaránya — eltekintve a törvénytelen születésektől — az európai többi országokhoz viszonyítatlan, nálunk nem oly nagyon kedvezőtlen.

Kétségtelen, hogy a halandóság oka a mulandóság, de az agkor előtti elhalálozás okai, ha számtalanok is, többé kevésbé elhárítható indokokban lelik magyarázatukat.

A gyermekhalandóság a legnagyobb baj más országokban is; de nálunk, mint jeleztük, még nagyobb arányu, mint másutt, okát leginkább a kellő gondozás, ápolás és gyógykezelés elmulasztásában látjuk.

Országunk lakosságának, mintegy 70%-éka foglalkozik östermeléssel, majdnem 17 százaléka személyes szolgálatokra alkalmazott és így 87% az ország népességének a műveltség és vagyonosság azon fokára nem emelkedett, hogy a gyermekhalandóságban szerencsétlenséget, pótolhatlan veszteséget lásson; meg kell ismerünk azt is, hogy a jelzett népesség anyagilag nincs oly helyzetben, hogy sokat költsön gyermekei gyógyítására, áll az is, hogy népünk leginkább kint lakván a tanyán, gyakran legjobb akarat mellett sem képes a gyors orvosi segílyt génybe venni, az elharapódzott bajt pedig gyakran orvosolni már nem lehet.

Kétségtelen, nagy befolyása van a gyermekhalandóságra a lakási és élelmi viszonyoknak is. — Hány lakást találunk mai napság is, mely kora ősztől, késő tavaszig nem szellőztetik, hol a világgosság alig hatol be, hol alig pár négyszög méter területen 6. 8. 10-en összezúfoltan élnek, hol a gyakran

fellépő fertőző kór alkalmából, lakrész hiányán, a beteg elktülnítéséről szó sem lehet.

Ha — mint szándékunk — megynk közegészségi viszonyairól fogunk szólni; elmondjuk nézetünket az általános egészségügyi bajokról is, ez alkalomból még a gyermekhalandóság okául felhozuk a táplálék rasszaságát és a kellő gondozás hiányát.

A gyermekhalandóság legfőbb okául az elősoroltak mellett azonban a kellő gondozás hiányát kell vennünk. A ki nem ismeri a szegény ember gunyhója tájékát, ki nem tudja, hogy a legtöbb szegény sorsu családnál mikép bálnak a pólyás és később a pöndölös gyermekekkel, ki nem tudja azt, hogy a kisedek leggyengébb korukban gyakran egész nap, minden táplálék nélkül egymagukra hagyottan fekszenek a bölcsőhöz kötötten, szájukban a mákonyozott — emlőt pótló — kis körtével, ki nem számolja meg az éven át állítólagos véletlen által tönkrement kisedek számát, csak az nem tudja, csak az nem hiszi, hogy oly óriási nagy számu a gyermekek között a halandóság!

Nem mondjuk mi, hogy a szülők érzéketlenek a kisedek kimulása iránt, nem állíthatjuk, hogy többé kevésbé a nép minden rétegében bajnak nem vennék egy-egy gyermek elhalálozását, nem tévesztjük szem elől, hogy az állam is intézkedett már törvényhozás útján a gyermekek gyógykezelése iránt; de a gyermekhalandóság roppant mérvéhez képest az állam által fogantatba vett óvintézkedések alig számba vehetők, a városok, községek és a polgárok által tett intézkedések pedig föltétlen elégteleneknek bizonyultak ott, ahol valami történt, legtöbb helyen és esetben pedig a jelzett szerencsétlenség elhárítására mi sem tétetett.

Apróságok.

— Régi ismeretség.

Egy gyilkos ügyvédjét fogadja, aki hivatalból lett védőjéül kinevezve. Ráismernek egymásra.

— Ön az, a ki már huszonöt év előtt védelmezett?

— Csakugyan én vagyok. Milyen sajátságos véletlen. Ön volt az első védencem s ha nem tévedek, zsebtolvajlásról volt szó. Első debut m volt az.

— Az enyém is. Ugy látszik, hogy időközben mindketten carriére-t csináltunk.

* * *

— Valami váratlan jött közbe. Hatalmasabb kérő lépett fel s kétségtelenül meg fogja kapni s neked engedned kell.

— Ki az?

— Atyám . . .

— Mi, mit hallok?! Az öreg ur ismét meg akar házasodni? No ezen nevethe s bosszankodhatik egyszerre az ember!

— Nem, Artus, érts meg jól, a helyzet sokkal komolyabb. Testvérem: Gilles fogja eljegyezni Ginevrát. Atyám ez órában megkéri számára a kisasszony kezét.

— Ördög és pokol! Akkor a kisasszony rám nézve elvesszett!

— Igen, neked le kell mondani szép kezéről és nagy vagyonáról.

— De ez a gyalázat nem marad bosszulatlanul — mormogá elfojtott haraggal Montauban.

— He, mit mormogsz fogaid között? kérdé a trónörökös. Beszélj világosan barátom!

— Azt mondom, hogy ha ez az új kérő, a ki a szép örökös kezéről elütötte, nem volna az ön atyjának fia, majd tudnám, hogy mit kell tennem.

— Atyám életében ne tégy semmit, azt tanácslom, mert ha kedvencének fájdalmat okozasz, irgalom nélkül kerékbe türet.

Az örökös mély és átható pillantást vetett bizalmas emberére s azután sajátságos hangnyomattal mondá: várj és remélj!

II.

Két hó mulva végbe ment Gilles hercegnek s a szép Ginevrának esküvője, a melyen a tartománynak majdnem minden előkelője részt vett. Az ünnepegy több napig tartott s attól csupán a trónörökös

— A fegyverárusnál.

— Vannak e ó-római fegyverei?

— E percben nincsenek. Egész készletem „rozsdacsinálónál“ van.

* * *

— A törvényszéki teremben.

— Vádlott, ha nem tévedek, ön nem idegen e helyen. Mintha már láttuk volna egymást.

— Kérem, elnök ur, bizonyára nővéremhez volt szerencséje.

* * *

— A gyűlölet netovábbja.

Ez az X a leggyalázatosabb ember, a kit valaha láttam.

— Ugy látszik, szörnyű gyűlölettel van ellene eltelve?

— Hogy gyűlölöm e? Ha egyszer meghal, kétszer megyek el a temetésére!

* * *

— Bók.

— Tudja-e uram, hogy nagyon félek a vilámtól!

— Nem csodálom, asszonyom; akiben annyi a vonzerő!

* * *

— Nagyon udvarias.

— Nem találja, hogy itt nagyon hideg van? — kérde egy hölgy a vendégét.

— Sőt igen s ha megengedi, fázom.

* * *

— A tőzsdén.

— Miért küldte fiát épen Amerikába tanulmányra?

— Miért? Ha visszajön, pénztárnok lesz egy banknál s akkor nagyon jó, ha kiismeri magát Amerikában.

* * *

— A kocsmában

— No még egy féllitert, az utolsót!

— Elég lesz, már a tizenkettediknél vagyok.

— Ahol annyi van, elfér még egy!

— Nem lehet! Tudod, új lakásba költözködtem, ahol nem ismerem a lépcsőkön a járát.

Közgazdaság.

A beállott ősszel megjött az eső is, s a helyelyel közzel tulkiszáradt föld jó munkájúvá lett. Az őszi vetések jórészt bevégezettek és sok helyett látjuk már a jövő tavasziak alá megkezdett ugart is. Az időjárás általában a gazda munkájára kedvező; az ősz rendkívül szép és a gabonák szépen fejlődnek; ámde az időjárásról és a távoli reményen

maradt távol. Montauban báró szemtelenül a vendégek közé vegyült s üdvözölte Ginevrát, a ki pedig készakarva távortartotta magát tőle.

Az új házások nászutra Angolországba mentek ottani ismerőseik és rokonaikhoz.

Távollétük alatt hirtelen meghalt az öreg János herceg s öregebb fia: I. Ferenc név alatt átvette a Bretagne feletti uralmat.

Gilles fiatal nejét Angolországban hagyva, sietett haza, hogy a gyászszertartáson részt vehessen.

Atyja végrendeletében egy nagyobb birtokot hagyott neki s elrendelte, hogy évi pénze fölemeltessek. Midőn Gilles igazságos követelésének kielégítését szorgalmazta, ezt Ferenc minden ok nélkül visszautasította. E miatt kettejük között több nemes jelenlétében heves szóharc keletkezett. Az új herceg testvérét azzal gyanusította, hogy Angolországgal tart, hogy így elnyerje a Bretagne feletti uralmat. E gyalázatos gyanusítást Gilles haraggal utasítá el magától.

Hiába igyekezett nagybátyjok, Richemont gróf kibékíteni a viszálykodókat. Montauban báró szitította a gyűlölet lángját ugyanarra, hogy minden ajánlatot, melyet a hercegnek tettek, hogy iparkodjék Gilles hajlamát megnyerni, siker nélkül maradt.

Az elvetemült kegyenc azt tanácsolta urának, hogy fogassa el a herceget állítólagos felségsértés ürügye alatt s ebbe az uralkodó bele is egyezett.

Gilles még eleve értesült erről és sikerült neki a tulajdonát képező Guildore-ba, egy, a tenger mellett fekvő várba menekülni. A vár kívül esett Bretagne határán s francia földön volt építve.

(Folytatjuk.)

De nemzet, a mely nagyjaihoz méltó,
Nevök nem hagyja elfeledni, nem;
Följegyzí a dicsőség csarnokába
S ott lelkesít át nemzedékeken!
Ily nagy nevév vésték márványba itten,
Ki a szellemnek, honfűságnak élt;
Művész volt, ahány szívet lelkesített,
Említse annyi áldás nagy nevév!

GILLES ÉS GINEVRA.

— Történeti elbeszélés. —

Németből.

(Folytatás.)

Déltáun az öreg ur Gilles-el Dinan lakására hajtattott. Az előterjesztett ajánlatot büszkeséggel és örömmel fogadták el. Büszkeséggel az ur, a ki leányának Montauban báróval való házasságát nem tartá rangjához méltónak, örömmel és boldogsággal Ginevra, a kinek nem kellett többé túrnia a gyűlölt Montauban báróval való eljegyzését.

E közben a felingerült trónörökös, Ferenc, gyors léptekkel járt alá s fel lakának nagytermében s oly vadnak és haragosnak látszott, hogy szolgája és neje is remegtek előtte. Neje egy flandriai hercegnő volt, a kitől fia is született.

Montauban Artus báró, a kit magához hivatott, végre megjelent. Derék, bátor hős volt ugyan, de, mint abban az időben oly sokan, kegyetlen és durva.

— Artus! a viszonyok megváltoztak, Dinan Ginevra nem lesz a tiéd! kiáltá a belépőnek a herceg.

— Nagyon különös, a mit hercegséged mond; mi miatt nem kapom én meg Ginevrát? Azt hiszem, hogy ügyem rendben van. Más kérőt is kiűtöttem én már a nyeregéből az öreg Dinannál. S még tegnap is megittunk az öreg ural egy üveggel a legjobból az ön egészségére.

kívül a gazdának jelene örömtelen, sok tekintetben pedig majdnem kétségbejött.

A legutóbbi országos vásáron a marha ára rendkívül alacsony volt, így például szép teheneket lehetett (borjuval együtt) 60–90 frtért venni, az ökör párja 200 — 240 frt volt, 3–4 éves tinókat 60–70 frtért, szép borjúkat pedig 25–30 frtért.

A sertések ára arányilag még lehetőségek mondható.

Gabona áraink átlag 25–30 krral olcsóbbak. Buza 6 frt 50 kr 7 frt., rozs 5–5.20 kr., árpa 4.50–4.80 kr., csöves kukorica 2 frt minként.

— **A gyümölcsfák kerületének fölászása őszszel** azon oknál fogva bir fontossággal, mert a föld a fák körül érdes hantokká felásatván, azok közül a szél a havat télen át el nem hordhatja s tavaszszal a hóle olvadáskor jobban a fák gyökeréhez hat s ellátja azokat a szükséges nedvességgel. E célból 2–3 méternyre nemcsak hogy igen célszerű a fák körül a földet felásni, hanem lehetőleg úgy kell a felásáskor a hantokat rakni, hogy azokból a fák körül apró körsáncok keletkezzenek, melyek minden nedvességet felfognak s a fa gyökeréhez vezessenek. Természetesen a fák gyökereinek megsértésétől főleg a csontároknál óvakodni kell.

Helyi és vegyes hírek.

— **Országos őszi vásárunk** e hó 24. és 25-én tartatott meg. Rég idők óta láttunk ily tömördek sok eladót és árut, ámde kevés volt a vevő, még kevesebb a pénz és így mi sem természetesebb, mint hogy a vásár, mint olyan, nem sikerült. Főleg a jószágállomány egyáltalán oly olcsó volt, hogy csak is inséges időben szokott ily csekély áron a megszorult gazda szabadulni a jószágtól.

— **Árvatári vizsgálatot** tartott e héten Kókay Pál Csongrád megye árvaszékének h. elnöke és első ülnöke, Kádár Henrik megyei főszámvevő közbenjöttével. Mint értesülünk, az ügyeket rendben találták, kevés régi ügy kivételével, melyek leírása fog javaslatba hozatni. Az ily vizsgálatok fogamatba vétele az árvaszéknek kötelessége, mégis örömmel vesszük az ily kötelességek pontos teljesítését.

— **Itt van az executió!** Az adófelügyelő ur két állami végrehajtót küldött ki az artéri hátralékok behajtása okán. Nem említenők föl e sajnós körülményt, ahoggy csak is a birtokosságot terhelné a mulasztás, de, — hogy mi okon, nem tudjuk, — a kirovást jutott az artéri érdekeltek tudomására, hogy előbb kötelességüknek eleget nem tehertek; egyszerre két évi kirovást fizetni ily gabona árak mellett sokkal terhesebb, sem mint az illető közegek gondolják.

— **Megbicskálták.** Ifju Gémes Ferencet az elmúlt héten a korcsma elől vérben fagyban szállították haza. A vizsgálat fogja kideríteni, ki és mi okon szurta meg Gémest.

— **Lopások.** Özv. Pap Józsefné h. m. vásárhelyi lakos kárára egy 9 éves fekete kanca tolvajlottak el. A tetteseket keresik. — Beleznay Ferenc tanyai kertészdtől egy kapár mehet loptak el, azonban Gajda Ferenc és Kis József suhancok, mint tolvajok, kézre kerültek.

— **Marha száj- és körömfájás.** Szabadka város belterületén e veszélyes kór kiütött, mit olva sóinkkal tudatni kötelességünknek tartjuk.

— **Az osztrák-magyar monarchia irásban és képben.** A Rudolf trónörökös közreműködése mellett megindítandó vállalat részletes programja f. évi november 15-én fog megjelenni.

— **Bonnaz Sándor** esanádi püspök, ki november hó 4-én üli meg jubileumát, ez alkalomból az aradi rom. kath. templom alap javára 40,000 forintot ajánlott fel s ez összeget letétbe helyezte.

— **A tetszhalott.** Londonban nemrég egy három hónapos gyermeket temettek, ki gorcokban halt meg. A szülők vigasztalhatlanok voltak s a szegény anya többször elájult a temetési szertartások alatt. Midőn a koporsót a sírba kezdték bocsátani, egy síkötést halottak, mely ismétlődött, midőn a kis koporsó a földre ért. Rogyon visszabuzták, föl nyitották s ime, a gyermek él! A koporsót üresen ásták be, a gyermeket pedig haza vittek, hol most a legjobb egészségnek örveud, ha ugyan ily prótság egyáltalán tud örülni.

— **Őszi szivárvány.** Szegeden a napokban egy-negyed 5 órakor, a barna fellegekkel borított keleti égbolton szivárvány kepeődött, a mely az északke-

leti fél égbolton egészen átívelte. Az igen szép, teljes szín pompájú szivárvány, a mely ily késő ősszel a nagy ritkaságok közé tartozik, mindössze 5–6 percig volt teljes diszében látható, azután gyorsan homályosodott s teljesen elenyészett.

— **Apagyilkos.** Szörnyű gyilkosság történt e hó 14-én Faubattyán községhez tartozó öreghegyi szőlőhegyen. Az esetről a következő részleteket közölhetjük: Idősb Kósa József öreghegyi lakos nem a legjobb viszonyban állt fiával, ifju Kósa Józseffel s a szőrtőlődés csaknem napos vendég volt házuknál. A mondott nap estéjén mindkét Kósa többet ivott a karcosból, mintsem kellett volna s midőn az ifjabbik Kósa apja házához ment, apja civakodni kezdett vele azért, hogy 3 éves fiát miért nem vezeti haza. Kezdetben csak szóval vitakoztak, de később birokra keltek s huzakodás közben a konyhába értek, — itt az öreg Kósa egy szőlőmuskoló fát kapott föl s ezzel úgy ütötte föbe fiát, hogy a hatalmas husáng nyele eltörött. Erre a fiatalabbik Kósa iszonyu dühbe jött, fölkapott a konyhaajtó mellől egy fejszét s ezzel apját addig ütötte verte, míg nem az kiadta lelkét. Az orvosi látlelet őt halált okozó súlyos fejszevágást állapított meg a holttesten. Az apagyilkost a vizsgálóbíró behozta Fehérvárra s vallatásra fogta. Teljes beismerésben van szörnyű tette felől és legkevesebb megbánást sem tanusít. Magaviselete arra enged következtetni, hogy elméleti állapota nincs egészen rendben, miért is valószínűleg orvosrendőri megfigyelés alá kell helyezni.

— **Az akasztott ember álma.** Van Londonban egy klub, melybe csak öngyilkos jelöltek iratkozhatnak be. Ugy hívják, hogy öngyilkosok klubja. E klub egyik tagja a napokban több barátja jelenlétében kísérteteket tett, hogy mit érez az ember, ha fölakasztják. Erős kötelet húzott föl egy gerendára s aztán bekötötte szeméit és székre állt. E pillanatban — így beszéli az öngyilkos jelölt — megvallom, elég gyöngye voltam: elhalványodtam és remegtem. De csakhamar visszanyertem eszméletemet. Nyakamra erősítettem a hurkot s megadtam a jelt, hogy kezdjék meg a műtétet. Éreztem, a mint a székelt kihúzták a lábam alól. Erős ütődés után heves fájdalom fogott el. Mintha a gallérom szorított volna. Az első fájdalom elmúlása után elvesztettem eszméletemet. Ugy tűnt fel előttem, mintha valami csodás új világba jutottam volna, a mely sokkal szebb volt, mint mindaz, a mit a költők megénekeltek. Mintha egy beláthatlan olajtengerben usztam volna. Az érzés, mely elfogott, valóban fejedelmi volt. Könnyen és minden megerőltetés nélkül usztam a folyós anyagban, melynek távolában igéző, smaragd zöld sziget tűnt elem. Ezt akartam elérni, könnyű szerral usztam feléje. A tenger minden pillanatban változtatta színét, majd aranyárga, majd vérvörös volt. Mind közelebb értem a szigethez, melynek partjáról számos különböző, de igen sajátos ruhába öltözött egyén ugrott elő, kiknek árcs ismerős volt előttem. Végre elértem a száraz földet. Igéző kardallal fogadtak. Gyönyörűtassan gondolok rá vissza! Mikor kiléptem a száraz földre, kissé bágyadt voltam s ennek okát az olajos anyagnak tulajdonítottam. Végre fölnyitottam szememet. Nem láttam mást, mint barátaim csodálkozó arcát. Nyakamon rendkívül heves fájdalmakat éreztem. Barátain idejekorán vágtak le, de kívánságukat nem tudtam azonnal kielégíteni, oly gyöngye voltam. Utóbb elbeszéltem nekik tapasztalatomat. Igéző képet festettem arról, a mit láttam, de azért senki sem akart a kétes expedícióra vállalkozni. Magatartásomat hősiességnek mondták, de példámot nem akarták követni, azt adván okul, hogy halálsáppadt vagyok.

— **Vadásztréfa.** Egy vadász társaság elfundulás kor megigértte egy otthon maradt uriembernek, hogy neki is kiki nyulat. Előre kell bocsátanunk, hogy két orvos is volt a puszkások közt. A vadásztársaság szerencsésen lőtt egy nyulat és egy rókat. Most már tanakodtak rajta; Mikenpen tartásuk meg ígéretüket olyanformán, hogy a róka bőr, de még a nyulhus is megmaradjon? A két orvos vállalkozott e nagy feladat megoldására. Megnyiták a rókat és a nyulat is, aztán művészi tökölylyel bevarrták a nyulbőrbe a róka husát, így küldték el pajtásuknak a róka nyulat. A góbé inas ugyan kissé csodálkozott, hogy milyen könnyen lejön ennek a szép nagy nyulnak a bőre, de azért megtevé tisztjést, átadta a szakácsnőnek. Ez aztan annak rendje és módja szerint bepácolta a húst és állítólag nagyon jóízűen el is fogyasztották. A dologban az a legjobb, hogy a vacsorára a vadászok egyike is meg volt hívva, a ki elfelejtkezve a történetekről, maga is segített a róka pecsenye elköltésében.

— **A weimari herceg takarékosága.** Károly Ágost nem szívesen cserélte fel ócska kabátját újjal, amiért is mindíg kopott ruhában járt. — „De már ez még sem járja, fonség,” — szolt hozzá komornoka öltöztetés közben, — „ezt a lebernyeget nem

hordhatja többé, annyira szinehagyott és szdrekópot.” — „Vajjon mit kaphat érte, ha eladnád?” — „Érte? Vajjon mit kaphatnék érte? Legfőlebb 4 márkát (2 frt).” — „Tudod mit? viszonzá Károly Ágost, nesze 4 márk és hagyd meg lebernyegetem!”

— **Probatum est.** A vizsgálóbíró, miután a vádlott beismeri mindent, a meggyilkolt egyén lakásán helyszíni szemlét tart, konstatálni akarja, hogy mikép történt a gyilkosság és felszólítja a gyilkost, hogy mutassa meg mikép követte el a bűntettet. — Igen szívesen — feleli a gyilkos, — tétessen a tekintetes ur az irásztal fiókjába tízezer forintot, adjon a kezembe egy élesre fent konyhakést, azután feküdjék az ágyba, haajja be a szemét és majd ha egészen magunkra hagynak...

— **Holttest égetés Budapesten.** A holttestek égetésének mindinkább szaporodó hívei 1886 ban kongressust tartanak, melyre az összes európai országokból küldenek képviselőt. A milánói központi bizottság most a kongresszus helyére és idejére nézve tanácskozik. Ennek kapcsában megjegyzzük, hogy a holttestégetés eszméjével már Budapesten is behatóbban foglalkoznak, sőt egy tekintélyes fővárosi bizottsági tag már nagyban agítal egy „holttestégető temetkezési társulat” megalakulása mellett, mi — habár természetesen nem is egyhamar, de előbb utóbb, meg is fog alakulni.

— **A sarkantyú Gróf Berg** tábornagyról, Lengyelország helytartójáról, a következő mulatságos adomát beszélnek el: A magas állásu katona roppant szigoruan ügyelt arra, hogy a legénység, valamint a tisztok, teljesen kifogástalan egyenruhában jelenjenek meg. Egy nap Varsóban az utcán egy gyalogos tisztet lát, még pedig sarkantyus csizmában. A tábornagyról oda int a „vorschrift” ellen vétett tisztet a figyelmezteté a helytelenségre s mondá: „Ha valaha az én öltözékemen valami szabályellenes dolgot fölfedez: ön is figyelmeztethet rá!” Különben egy heti szoba fogságra ítélte a szigorú főnök. Utána elmúlt néhány hét. Egy izben gróf Berg ismét sétál az utcán, s ekkor feléje közeledik az általa korábban megdorgált tiszt s így szolt a grófhöz: „Bocsánat excellenciád, hogy megszólítani bátorodom. De excellenciád fölhatalmazott rá. Szabadjon alázatteljesen figyelmeztetni hogy excellenciád elfelejtette a — sarkantyút!” Gróf Berg meglepetve nézte a bátor tisztet, aztan erőltetve mosolygott s mondá: „Köszönöm; — most már nekem két hétig kell bezáratnom magam szobafogságra. De, ön tudja, hogy beteges öreg ember vagyok. Ön nemde megteszi nekem azt a szívesiséget s helyettem ki üti ezt a rövid áristomot; még pedig mátlól fogva. Mert hát vannak felhatalmazások, melyeket nem kell — igénybe venni!”

Vegyesek.

— **Amibe nem üt a villám.** A szlavonrai vadászok híte szerint a villám sohasem üt a bükkfába. Egy amerikai utazó is azt írja, hogy az indián vadászok a zivatar elől mindig bükkfa alá menekülnek. A thüringiai erdők viszonyairól szolva, dr. Negel így ír: Sajátságos körülmény az, hogy a bükkfák a villámesapástól meg vannak kímélve. A nyírfát is többször kerül a villám, míg a nyárfába, tölgyfába igen sokszor beüt. A sorrendet úgy lehetne megállapítani: legtöbbször beüt a tölgybe, — utána sorba jönnek: nyárfa, fenyő, nyírfa, a legritkábban keresi föl a villám a bükkfát.

— **A néni humora.** Egy gazdag öreg hölgy levelet kap rokonától, a ki alig várta már, hogy örököljön. Természetesen hízog levelet szokott írni a kedves és drága néni. Egyik levelében ezt írta: Mily édes örömet meglátogatóm a kedves jó néni, de fájdalom s nincs utiköltségem. Ha a jó ságos néni 50 frtot küdne! A néni nyugodtan válaszolt: Kedves rokon! Itt küdök 25 frtot a vissza utazásra; az ide utazás költségeit megtakarítod, megtakarítom én is.

— **Ok a sirásra.** A kis elkényeztetett Laci keservesen sir. A mama hizelegve cirógatja: Mi bajod kis aranyom, miért sirsz? — Kell nekem valami! — Mi kell Laczikám? Szólj egyetlenem. — Azt nem tudom. Elfelejtettem, hogy mi kell és épen azért sírok.

— **Meglepetés.** Egy derék férfitú késő este dolgát végezven, hazafelé ballagott a budai mozdony utcában. A mint mendegélne, egy ablakot lát nyitva. Cupa jószívűségből bedugja fejét, figyelmezteti a lakókat, hogy tolvajok is vannak a világon. De aig kezdi el mondókáját: Jó emberek csukjátok be... egy kanna viz zudul rá és elfojtja benne a szót. Míg ő ott levegd után kapkodna, egy női fej néz ki az ablakon és így fedi hangos szóval: „Nem megmondtam, hogy pont kilenc órakor itthon légy.” Derék barátunk fölfogadta, hogysohatöbbé nem lesz jószívű!

Hirdetmény.

A szegedi kir. tvszék részéről közhírre tétetik, hogy a Körös-Tisza-Maros közötti érdekelttség részére a tiszai védtöltéseknek teljes méretekben kiépítése céljából Mindszent község határában fekvő magánbirtok részletekből jogérvényesen kisajátított és a vonatkozó tervben körülírt területek kártalanítására nézve az 1881. évi 41-ik törvény IV. fejezetében szabályozott eljárás elrendeltetvén, e végből tárgyalási határidőül **1885. évi november hó 9-ik napjának d. e. 10 órája** Mindszent község házához kitűzetett:

Mely tárgyalásra a kisajátító Körös-Tisza-Maros közötti érdekelttséget képviselő kormánybiztosság, Csongrádmegye központi árvaszéke, továbbá a kisajátítási árra nézve ki nem egyezett:

Zsótér Mátyás, Zsótér Teréz, Zsótér Vendel, mint a 686. és 5938. hsz. — Gémes Mihály Gábor és Gémes Mihály Gáborné Seres Julianna, illetve azok jogutódai: Gémes Mihály Ignác nagykoru, Gémes Mihály Eszter, Gémes Mihály Etel, Gémes Mihály Mária kiskoruk; Nagy Pál Pál, Nagy Pál Flórián, Nagy Pál Anna Ambrus Istvánné, Nagy Pál Veron Gyapjas Lajosné, Tóth Eszter Almási Istvánné, Tóth Mihály, Tóth Veron. Gál Kálmánné, Tóth Teréz, Nagy Mártonné, ugy Tóth István, Tóth Anna, Tóth Sándor, Szanda István, Korom Pál, (János), Mihály Veron, Mihály Károly, Mihály Ágnes, Mihály Etel, Mihály Tamás, Mihály Ignác k. k., valamint Kiss Mária, mint a 17. és 5808. hsz. — Dombi István, illetve jogutódai: Dombi Lőrinc, Dombi Ágnes, Balogh Józsefné, Dombi Anna, Cseri Istvánné, Dombi János, Dombi Viktor, Mezei Józsefné, özv. Dombi Istvánné Zsótér Anna és ismeretlen tartózkodású Dombi Mihály, mint a 124. hsz. — Zántó István és neje Korom Veron, Pósa István és neje Jaksa Viktor, illetve az elhaltak állított Zántó István, Pósa István és Jaksa Viktornak ismeretlen örökösei, ugy ismert örökös Jaksa Franciska Takács Gáspárné, mint a 126. hsz. — Gémes János, mint a 129. hsz. — Lantos József és neje Ács Sára, mint a 130. hsz. — Lantos István és neje Nagy Anna, mint a 131. hsz. — Nagy Lőrinc János, özv. Nagy József, Nagy István, Nagy Lőrinc, Nagy Borbála, Nagy Anna, Nagy Ágnes, Nagy Apolló, illetve elhalt Nagy Lőrinc János örökösei: Nagy István, kinek neje Fülöp Veron, Nagy Anna Hevesi Ferencné, Nagy Ágnes Mária Jánosné, Nagy Apolló Gémes Pálné; elhalt Nagy József örökösei: Nagy István, kinek neje Lantos Rozál, elhalt Nagy Borbála, Bánfi Józsefné, örökösei: Bánfi János, Bánfi József, Bánfi Viktor n. koru, Barna Mihály kiskoruk; elhalt Nagy Lőrinc örökösei: Nagy Anna, Nagy Rozál, Nagy István, Nagy Lőrinc kiskoruk, mint a 311. és 5542. hsz. — Vermes Fülöp kiskoruk telekkönyvi tulajdonos és Kovács István tényleges birtokos, mint a 313. hsz. — Korom József és neje Kecskeméti Kovács Teréz, mint a 316. hsz. — Pap Sándor és neje Magony Anna, mint a 367. hsz. — Német Teréz, mint a 374. hsz. — Kiss István, Kiss Lajos kiskoruk tkkvi és öreg Fülöp Ferenc tényleges birtokos, mint a 378. hsz. — özv. Lőrinc Balázné Kurucsai Anna, mint a 380. hsz. — Dénes Pál, Dénes János, mint az 5503. hsz. — Apró Ferenc, Apró Mátyás, mint az 5504. hsz. — Apró (Mátyás) Ferenc és neje Antal Ágnes, mint az 5511. hsz. — Lantos Gáspár, mint az 5513. hsz. — Gémes Sándorné Takács Ágnes, Gémes Mihály, Gémes János, Gé-

mes Antal, Gémes Judit, Gémes Veron kiskoruk és néh. Gémes Ferenc utódai: Gémes Borbála, Gémes Ágnes kiskoruk, mint az 5514. hsz. — Csernák Mária, Csernák Mihály, Csernák Eszter, Csernák György kiskoruk, mint az 5516. hsz. — Takács Máté, Takács Gáspár, Takács Mihály, mint az 5517. hsz. — Kohn Adolf, mint az 5518. hsz. — Kohn Adolf és neje Diamant Lidia tkkvi. és a 3786. hsz. ingatlanak tényleges birtokosa: Gémes Mihály, mint az 5721. 3760. 3761. 3763. 3764. 3767. 3769. 3770. 3771. 3772. 3773. 3774. 3775. 3782. 3784. 3786. 3790. 3795. 3797. 3798. 3799. 3800. 3801. 3802. 3803. 3804. 3805. 3806. 3807. 3808. 3809. 3810. 3811. hsz. — Bugyi János, Bugyi Péter és Schönfeld Jakab, mint az 5523. hsz. — Berecki Ádám és neje Bozsó Anna, mint az 5528. hsz. — Ambrus Sándorné, Losonci Viktor, Losonci István, Losonci György, Losonci Eszter, Losonci Mária, Losonci József kiskoruk, Tóth Ágnes Hevesiné, Tóth Gáspár kiskoruk, Losonci József, Korom Gáspár, Losonci Gáspár, Losonci Pál katona, Losonci Márta k. k. telekkvi és Losonci János tényleges birtokos, mint az 5521. hsz. — Danicska József és neje Pölös Anna, mint az 5534. hsz. — Rappé Lajos és neje Benes Katalin, mint az 5535. hsz. — Apró Mihály, Apró Sándor és Apró Pál, mint az 5536. hsz. — Réthei Róth János és neje Szendefi Jakobina, mint az 5537. hsz. — Vermes József és neje Vermes Cecilia, mint az 5540. hsz. — Hevesi Mihály horác és I-ső neje Annus Ágnes örökhagyó, illetve Hevesi Lajos, Hevesi Rozál, Wimmer Jánosné, Hevesi Viktor, Lippai Istvánné, Hevesi Károly, mint az 5541. hsz. — Bozó Lukács, mint az 5543. hsz. — Korom Ferenc, Korom Menyhért, Korom András tkkvi és Korom Istvánné tényleges birtokos, mint az 5545. hsz. — Gyovai Rozál, Gyovai Ferenc, Magyar Anna, Magyar Rozál, Magyar Veron, Magyar János, Magyar Julianna, Magyar Mária, Magyar Viktor, Magyar Ágnes kiskoruk, Korom Erzsébet, Apró Veron, Bozó Józsefné, Apró Teréz Lázár Antalné, Apró Mártha, Mária Pálné, Apró Sándor, Apró Teréz, Apró Mihály kiskoruk telekkvi és Apró Gergelyné tényleges birtokosok, mint az 5551. hsz. — Zsótér István, illetve Zsótér Ambrus, Zsótér István, Zsótér Fábrián, mint az 5552. hsz. — Pap József és neje Bozsi Katalin, mint az 5553. hsz. — Apró Gáspár, illetve jogutói: Apró István és kiskoruk Jaksa Anna, Jaksa Gergely, Ormándi Apolló, valamint Apró János n. koru, mint az 5555. hsz. — Bánfi Istvánné Elekes Anna és Bánfi Vendel, Bánfi Mária, Bánfi Veron, Bánfi Lajos, Bánfi István, Bánfi Elizeus, Bánfi Ezekhiás, Bánfi Flórián k. k., mint az 5557. hsz. — Kiss Anna, Kiss Lukács, Kiss Balázs, Kiss Teréz, Kiss Lukács, Kiss Gábor, Kiss József és Kiss Lajos k. k., mint az 5558. és 3743. hsz. — Apró Antalné Seres Terézia, mint az 5559. hsz. — Korom (András) István, Korom József katona és Korom Ádám, mint az 5560. hsz. — Tóth Lőrinc és neje Bozó Ágnes, illetve Budai Erzsébet, mint az 5561. hsz. — Magony János özvegy, mint az 5562. hsz. — Tóth Mihály István, illetve Tóth Lajos, Tóth Mihály, Tóth Ágnes, Tóth Károly kiskoruk, mint az 5563. hsz. — Tóth Mihály, mint az 5564. hsz. — Suti Pál, Suti József, Suti Ferenc, Suti János, illetve Ferencnek jogutódai, Suti Anna, Pap Mátyásné, Suti Ágnes, Gyarmati Jánosné és Suti Viktor, Buza Jánosné jogán Buza János, Buza Lőrinc k. k., mint az 5568. hsz. ifj. Dávid vagy Tábit Ferenc és neje Magony Ágnes, mint az 5571. hsz. — Bugyi Sándor, Bugyi Lukács, Bugyi Mihály, Bugyi Péter, Bugyi Ferenc, Bugyi László, mint az 5574. hsz. — Kósa Veron, Kósa Mária, Kósa István, Kósa

Rozál, Kósa Viktor k. k., mint az 5575^b. hsz. Kósa Ferenc, mint az 5575^c. hsz. — Korom Mihály, Korom Lajos, illetve ennek jogutódai Korom Etel Gyovai Bernátné, Korom Ágnes, Korom Mária, Korom Lajos, Korom Mihály, Korom István, Korom Apolló k. k. és Gémes Veron Korom Mihályné, ugy a k. k. t. és t. gyámja Varga Klára, Korom Lajosné, mint az 5581. hrszám. —

Szünyi Mátyás, mint az 5584. hsz. Lantos Pál telekkönyvi, Lantos Lukács Ferencné tényleges birtokos, mint az 5588. hsz. — Mezei István, mint az 5589. hsz. Tóth Julianna, Tóth Rozál, Tóth József mint az 5590. hsz. Lantos (József) János, mint az 5591. hsz. Schönfeld testvérek, illetve Schönfeld Márton tkkvi és Dénes József, Tábit Sándor, Zsótér István tényleges birtokosok, mint az 5592, 5593, 5701. hsz. Korom Sándor, mint az 5657. hsz. — Nagy András és neje Baksai Apolló, mint az 5658. hsz. — özv. Márton Gáspárné, Marton Lajos, Marton Klára, Marton Mártha, illetve új birtokos Marton Lajos mint az 5659. hsz. — Ormándi András és neje Gurbó Teréz mint az 5662. hsz. — ifj. Nagy Antal mint az 5665. hsz. — Lavicska Pálné Miklósi Anna, mint az 5666. hsz. — Apró Lőrinc és felesége Mihály Ágnes mint 5667. hsz. — Takács János, mint az 5661. hsz. — öreg Hubacsek Mátyás, ifj. Hubacsek Mátyás, illetve ennek helyébe lépett jogutódok Hubacsek Pál és Zsótér Apolló, mint az 5669. hsz. — Weisz Lőrinc mint az 5671, 3834, 3835, 3836, 3837, 3851, 3852, 3856, 2325, 2326, 2327, 2328, 2331, 2331^a hsz. öreg Szakál Mihály mint az 5674. hsz. Gál Gáspár, Gál József, Gál Ferenc, Gál Antal, mint az 5676. hsz. Gémes (János) Ferenc, mint az 5677. hsz. — Szüki György, mint az 5679. hsz. Takács Pál, Takács Ágnes, Takács Katalin, mint az 5680. hsz. — Ambrus Döme János és neje Balázs Veron, illetve Bába János új birtokos, mint az 5681. hsz. — öreg Bozó Zakar, ifj. Bozó Zakar mint az 5682. hsz. — Losonci István mint az 5684. hsz. Vida Mária, Vida Mihály, Vida István, Vida Ferenc kiskoruk, mint az 5688. hsz. özv. Barna (Mihály) János, mint az 5689. hsz. Szakál Pál és neje Korom Ágnes, mint az 5690. hsz. Lantos János (Lászlónak fia) mint az 5693. hsz. Tóth Gábor, mint az 5694. hsz. Dunka János és neje Király Teréz mint az 5695. hsz. Ambrus Vendel és neje Lázár Anna, mint az 5696. hsz. Ocsai György, mint az 5699. hsz. Csernák Tamás, Csernák János, Csernák Mátyás, Csernák Vendel, mint az 5700. hsz. özv. Varga Jakabné tényleges, Varga Pál és kiskoruk Varga Katalin tkkvi birtokosok mint az 5702. hsz. Gémes Erzsébet, ugy Gémes Kálmán, Gémes Etel, Gémes Péter, Gémes Pál, Gémes Jeremiás kiskoruk, mint az 5703. hsz. Pálinkó József, Pálinkó Imre, Pálinkó Veron, Pálinkó Teréz, mint az 5704. hsz. özv. Kis Imréné, Kiss Pál, Kiss Teréz, Kiss Borbála, mint az 5706. hsz. Kéri János, Pálinkó Erzsébet, Huszka Józsefné, Pálinkó István, Pálinkó József Huszka József kiskoruk tkkvi., öreg Zsótér Pál tényleges birtokos, mint az 5710. hsz. Vida László és neje Sipka Emerentia, illetve jogutódai, Vida Teréz, Lantos Károlyné, Vida Mária, Tóth Lukácsné, Vida Viktor, Szakál Jánosné telekkönyvi, Lovas Antal János tényleges birtokos, mint az 5711. hsz. Tábit Jeremiás és neje Baksai Apolló, illetve Tábit Ferenc, Tábit István, mint az 5712. hsz. öreg Ferenci Mihályné, Tóth Katalin, Barna Gáspár, Ferenci János, mint az 5713. hsz. Pap Rozál, Szabó Jánosné, Pap Viktor, illetve Antal Borbála, Antal Károly, Antal István, Antal Lajos, mint az 5716. hsz. Antal István, Antal Pál, id. Antal Mihály és Antal Gergely utódai: Antal János, ifj. Antal Mihály, mint az 5719. hsz. Korom Jánosné és kiskoruk Korom

ános, mint az 5720 hsz., Gémes (János) György örökhagyó, illetve ismeretlen örökösei, mint az 5726 hsz. Gál József és neje Marton Mária, mint az 5730 hsz. Huszka Mihály, kinek neje Pálkö Veron, illetve ismeretlen örökösei, mint az 5732 hsz. Bozó István, kinek neje Jaksa Ágnes, mint az 5734 hsz. Jaksa Mihály, mint az 5736 hsz. Bozó Mihály, Bozó Sándor, mint az 5737 hsz. Miklósi János, Miklósi Mária kiskoru ttkvi, öz. Miklósi Jánosné Dénes Teréz özvegyi jogon birtokosok, mint az 5741 hsz. Elekes Pál és neje Major Ágnes, illetve Elekes Gábor, Elekes Gyula, Elekes Pál, mint az 5742 hsz. Szüki János és neje Bozó Klára, mint az 5748 hsz. Mihály Mihály, mint az 5749 hsz. Bozó György, mint az 5750 hsz. Szünyi Pál és neje Szünyi Apolló, illetve ismeretlen örökösei mint az 5754 hsz. Antal Antal, mint az 5756. hsz. Apró János örökhagyó, Apró Veron és kiskoru Apró István, Apró Mihály, illetve Apró István helyébe lépett Apró Veron, mint az 5757 hsz. Szabási János és neje Szabó Viktor, ugy első felesége Gémes Veron örökhagyó, illetve ennek ismeretlen örökösei, mint az 5759 hsz. Szécsi Sándor, Szécsi Pál, mint az 5760 hsz. Mezei Jánosné, Balázs Erzsébet, Mezei Jónás, Mezei Ferenc kiskoruak, Mezei Gáspár mint az 5761 hsz. Antal Boldizsár és neje, Pálkö Apolló, mint az 5764 hsz. Fülöp Ferenc és neje, Baksai Rozál, mint az 5765 hsz. Bozó Gábor, mint az 5766 hsz. Nagy János, mint az 5770 hsz. öz. Nagy Józsefné és gyermekei, Nagy János, Nagy Gáspár, Nagy Mihály, ugy Tábit Apolló, mint az 5771 hsz. Antal Gergő János és neje Horváth Borbála, illetve az előbbinek ismeretlen örökösei, mint az 5773 hsz. Szakál János és neje Bozó Veron, mint az 5775 hsz. Pálkö Mátyás Ferenc, mint az 5778 hsz. Tábit Vince és neje Bánfi Veron, mint az 5781 hsz. Ágoston Ferenc, Ágoston Teréz, Ágoston István, Ágoston Sándor, Ágoston János, illetve Ágoston István helyébe lépett Tóth György, kinek neje Losonci Anna, mint az 5782 hsz. Bozó Ferenc, kinek neje Dakó Rozál, mint az 5783 hsz. Jaksa Ferenc és neje Baksai Borbála, mint az 5784 hsz. Bugyi Gábor, Bugyi Sándor, Bugyi Mihály, illetve Bugyi Sándor helyébe lépett Laczkó Bugyi Károly, Laczkó Bugyi Dániel, Lackó Bugyi István, mint az 5793 hsz. Tóth Gáspár István özvegy — Ménesi Énok, Ménesi János, Ménesi István, Ménesi Katalin, Ménesi Sándor, kiskoru Ménesi Julianna és Ménesi Erzsébet, ugy Farkas Rókus, Farkas Viktor, Farkas András, Farkas István, mint az 5794 hsz. Rózsa István özvegy és Rózsa Mihály, Rózsa Viktor, mint az 5796 hsz. Tóth Istvánné, Szügyi (Szünyi) Teréz, mint az 5798 hsz. Gémes Ferenc, Wimmer Károly, Szanda Veron hajadon, Gémes Mihály és kiskoru Gémes Sándor, Gémes Jeremiás, mint az 5799 hsz. Elekes Balázs és neje Bánfi Veron, illetve ennek örökösei: Elekes Viktor, Komjáti Ferencné, Elekes Veron Puskás Mátyásné, Elekes Mária Nagy Ferencné, Elekes Rozál Makula Mihályné, Elekes Anna Oláh Mihályné és kiskoru Elekes Mihály mint az 5803 hsz. Mihály Tádé, kinek neje Kósa Viktor, mint az 5805 hsz. Kósa Rozál, Kósa Viktor, Kósa Mihály, Kósa József, Kósa Erzsébet, Kósa Katalin, Kósa István, Kósa Mártha, mint az 5806 hsz. Kelemen József, Kelemen István, illetve Kelemen József helyébe lépett Kelemen Mihály, Kelemen Viktor, Borbély Mihályné, Kelemen Róza Gyovai Jánosné és kiskoru Kelemen Erzsébet, Kelemen József, mint az 5809 hsz. öz. Takács Jánosné és Takács Veron, Takács Anna, Takács Agnes kiskoruak, ugy Takács János örökhagyó, mint az 5814 hsz. Tóth (Ferenc) Mihály és felesége Judik Ka-

talín, mint az 5815 hsz. öreg Tábit Mihály és neje Berki Anna, mint az 5818 hsz. Gyovai Pál örökhagyó, illetve ismeretlen örökösei, mint az 5822 hsz. Nagy Gergely József, kinek neje Barna K. mint az 5858 hsz. Tóth István és neje Siha Anna, mint az 5860 hsz. Ormándi Mihály és fia Ormándi Ferenc, Ormándi Balázs, illetve uj telekkvi. birtokosok Nagy Bálint és neje Kiss Mária. mint az 5861 hsz. öz. Balázs Ferencz, mint az 5864 hsz. Szörfi Mátyás, kinek neje Molnár Klára, mint az 5892 hsz. ifj. Apró Mihály, mint az 5894 hsz. Takács János és neje Széchenyi Rozál, mint az 5909 hsz. Biró Mátyás és neje Jaksa Teréznek telekkönyvi jogutódai Gyovai Ferenc, Szécsényi Veron Kiss Máténé, Gyovai Anna, Dénes Sándorné, Jaksa Ágnes, Bozó Istvánné, Gálik Gál, mint az 5914. helyrajzi szám — öz. Kovács Antalné, Kovács Teréz, Kovács Mária, Kovács Antal, Kovács Lipót, Kovács Lajos, Kovács Károly, Kovács Veron, mint az 5916. hsz. — Szabó Flórián és neje Mihály Ágnes mint az 5918. hsz. — Varga Gáspár és neje Talár Anna, illetve jogutód Varga Lajos, mint az 5920. hsz. — Bozó Noé, Bozó Lajos, Bozóky Katalin, Bozó Mária kiskoru, mint az 5921. hsz. — öz. Ambrus Istvánné és Ambrus Viktor, Ambrus Anna, Ambrus Mihály kiskoru, mint az 5922. hsz. — ifj. Morvai József, kinek neje Lőrinc Erzsébet, mint az 5924. hsz. — Magony János (Ferencnek fia) és kk. Pápai Mihály, mint az 5926 hsz. — Szeri Sándor és neje Lőrinc Anna, illetve uj birtokosok Sebestény István és neje Kiss Katalin, ugy Sándor János, mint az 5929. hsz. Ambrus Kiss János és neje Sebők Anna, mint az 5932. hsz. — Mezei Pál és neje Bozó Borbála, mint az 5933. hsz. — Kiss János és neje Kajta Ágnes, mint az 5935. hsz. — Szabó Ferencné Palinkó Anna örökhagyó, illetve ismeretlen örökösei, mint az 5936. hsz. — Gyovai Péter, Gyovai Ferenc, mint az 5937. hsz. — öz. Kovács (Tamás) Jánosné és Kovács Tamás, Kovács János, Kovács Mihály k.k. mint az 5939. hsz. — Orosz János (kovács) és neje Király Katalin, illetve Orosz János ismeretlen örökösei, mint az 5942. hsz. — Tóth Mátyás, kinek neje Táborosi Ágnes mint az 5943. hsz. — Tóth István (katona), Tóth Mihály katona és Tóth János, mint az 5944. hsz. — Ambrus Lőrinc örökhagyó és neje Zsótér Veron, illetve az ismeretlen örökösök, ugy uj birtokosok, Ambrus Teréz és Csernák Tamás, mint az 5945. hsz. Hevesi Mátyás, (kinek neje Joó Anna) mint az 5946. hsz. — Lantos György és fia Lantos Mihály mint az 5947. hsz. — Cukor István és neje, Nagy Katalin, mint az 5948. hsz. — Kiss Pál Ferenc és neje Tóth Ágnes, mint az 5949. hsz. — Lakatos György és neje Kolompár Mária, mint az 5951. hsz. — Balázs Mátyás, Balázs Róza, Balázs Lajos, Tisovszky Mihály k.k. Gémes Károly, Gémes Rozál, mint az 5953. hsz. — öz. Szöri Sándor, illetve uj birtokosok Szöri Antal, Szöri János, Szöri György, mint az 5954. hsz. — öz. Gyapjas Sándorné, Gyapjas Lőrinc, Gyapjas Fridrich, Gyapjas Gergely katona, Gyapjas János, mint az 5955. hsz. — Hevesi Vendel és neje Gémes Ágnes, ugy Hevesi József ismert és az ismeretlen örökösök, valamint uj birtokos Bozó Bódi János és neje Bozó Bódi Jánosné, mint az 5956. hsz. — Gémes Ádám és neje Varga Anna, Lantos Etel telekkvi és Pölös Pál Mihály tényleges birtokos, mint az 5970. hsz. — öz. Szeri Mátyásné, Szeri Pál, Szeri Anna, Szeri Veron, Szeri József k.k. és Szeri Borbála, Szeri Mária, mint az 5974. hsz. — Szakál Gáspár és neje Gémes Rozál, mint az 5975. hsz. — Mihály János és neje Szabó Teréz telekkvi, a 3843. hr. számnál tényleges birtokos Zsótér Lajos, a 3845. hr. számnál tényleges birtokos Pintér Gáspár; a 3849.

hr. számnál uj birtokos Sebők István és neje Sebők Istvánné, mint a 3742., 3747., 3748., 3749., 3750., 3751., 3843., 3844., 3845. 3849. hsz. — öz. Ormándi András, mint a 3754. hsz. — Balogh János és neje Balogh Ágnes, mint a 3755. hsz. — Kis Pál Lőrinc k.k. telekkvi és Mihály Pál János tényleges birtokos, továbbá uj birtokos Eckhard Mihály és neje Eckhard Mihályné, mint a 3756. 3758. hsz. — Weisz Lőrincné Ujhely Rozál, mint a 3785. 3831. 3857. hsz. — Serfőző Lajos, Serfőző Anna, Serfőző Teréz, mint a 3787. hsz. — Ménesi Mihály és neje Hevesi Klára ttkvi, Balázs Gergelyné tényleges birtokos, illetve az ismeretlen örökösök, mint a 3794. hsz. — Jaksa Imre és neje, Kiss Borbála, ugy Berecki Veron ttkvi, Kovács István tényleges birtokos, mint a 3812. hsz. — Kis Miklós, Apró Anna, mint a 3813. hsz. — Balázs Lőrinc, kinek neje Berecki Apolló, mint a 3817. 3818. 3819. 3820. 3821. 3822. hsz. — Weisz Lőrinc és neje Ujhely Rozál, mint a 3825. 3832. 3833. 3855. 3858. 3859^a. 3859^b. hsz. — Zsótér Lajos és neje Ambrus Katalin, mint a 3829. 3840. 3841. hsz. — Kiss Ferenc, kinek neje Barta Julianna, mint a 3830. hsz. — Losonci János és neje Gémes Teréz, Mihály János és neje Szabó Teréz, Megyeri Péter és neje Palinkó Márta, mint a 3842. hsz. — Csorba Pál és neje Szünyi Anna, illetve ennek helyébe lépett Csorba István, Csorba Viktor Apró Antalné, ttkvi és Weisz Lőrinc tényleges birtokos, mint a 3850. hsz. — Mihály László, Mihály Anna, Mihály Gábor k.k. Mihály Franciska k.k. Weisz Lőrinc és neje Ujhely Rozál, mint a 3853. hsz. — Denes Balázs János és neje Zsótér Apolló, Weisz Lőrinc, Szabó Tamás, kinek felesége Kenderesi Borbála, mint a 3854. hsz. — Denes Mária Kun Szabó Jánosné, mint a 2329^a hsz. — Fehér Rozál k.k. mint a 2329^b. hsz. — Szilágyi János, mint a 2330^a. hsz. — Szilágyi Ferenc mint a 2330^b. hsz. — Weisz Lőrinc, mint az ideiglenes kisajátítási összeírás XXII. t. a. 2313^a. hsz. a. ingatlanok tulajdonosai, valamint a magyar államkincstár képviselőiben a szegedi kir. adófelügyelőség, mint a 2. 3. 23. 33. 41. 48. 54. 60. 62. 70. 83. III. 117. 139. 158. 172. 180. 181. 189. 190. 200. sz. alatt; — a szeged-csongrádi tkptár igazgatósága, mint a 25. sz. a. — a mindszei takptár igazgatósága, mint a 46. 60. sz. a. — Antal István és Gál Klára, mint a 92. sz. a. — a mindszei árvatár mint az 55. sz. a. — Sánta Márton, Sánta Veron k.k. mint a 151. sz. a. — Szilágyi Ferenc, mint a 196. 197. sz. a. — Korom Veron öz. Zánthó Istvánné, mint a 4. sz. a. — Szakál Márta, öz. Zsótér Istvánné, mint a 38. sz. a. Urbán Franciska öz. Tóth Mihályné, mint a 47. sz. a. öz. Hubacs Mihályné, Zsótér Apolló, mint a 69. sz. a. Vince Anna, öz. Kiss Lukácsné és Farkas Terézia, mint a 42. sz. a. Varga Klára Korom Lajosné mint az 54. sz. a. — Lőrinc Anna, mint a 156. sz. a. öz. Csorba Pálné, a 193. szám alatti ingatlanokra nézve zálog-, illetve özvegyi joggal bíró telekkönyvi érdekeltek személyes, vagy törvényes megbízottjuk által leendő megjelenés végett azon figyelemztetéssel idéztetnek meg, hogy az érdekelteknek elmaradása, a kártalanítás érdemébeni határozat hozatalát gátolni nem fogja és hogy az egyéni értesítésnek elmaradása, vagy a feleknek a tárgyalásról elmaradása miatt igazolásnak helye nincsen; végre, hogy az ismeretlen tartózkodásúak részére ügygondnokul Szobotk a Guzztáv mindszei ügyvéd neveztetett ki.

Kelt Szegeden, a szegedi királyi polg. törvényszéknek 1885. szeptember 24-én tartott ülésében.

Szomády Örhalmy
jegyző. elnök.